

Ω Δ Η

ΕΠΙ ΤΗΣ ΑΦΙΞΕΙ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ
ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Γ'

Απ' τὴν Ἀθήνα καὶ ἀπὸ τὸ Λάτιο
ἢ Δόξα ἐδιάβηκε τὰ πρῶτα χρόνια
καὶ νικητήριο τὸ Πνεῦμα ἀπλώθηκε
στὸν κόσμον ὅλο.

Εἰς τὴν Ἀθήνα οἱ βάρβαροι ἔφθαναν
νὰ κοινωνήσουνε τὸ φῶς τῆς Τέχνης
καὶ γιὰ νὰ ἰδοῦνε τὰ ἀγωνίσματα
τῶν Ὀλυμπίων.

Ἡ Ἱστορία στὰ πρῶτα φύλλα τῆς
ἔργα δικὰ μας ἀθάνατα ἔγραψε,
καὶ ἡ Σκέψη ἐσύρθηκε μὲς τοὺς αἰῶνες
νὰ μᾶς δοξάσῃ.

Καὶ τώρα ἀκόμη, στὰ ἐρείπια ἀνάμεσα
τῆς Ἀκροπόλεως, βλαστáνει ἡ δάφνη,
καὶ ἡ γλαῦκα ἀκόμη, τὸ αἰώνιο σύμβολο,
στὸν τόπο μένει.

Καθὼς στοὺς αἰῶνες, ὁποῦ περάσανε,
ἔτσι καὶ τώρα, στὰ ἔθνη ἀνάμεσα,
Ρώμη καὶ Ἀθήνα ἀδελφωμένες
ἄς βασιλεύουνε.

Κ' ἐγὼ τὸ ἄσμα τοῦ Βιργιλίου,
ὁποῦ ἀντηχοῦσε σὲ χρόνια ἔνδοξα,
γρικῶ στὰ στήθη μου ν' ἀναταράζεται
στὰ χρόνια τ' ἄδοξα.

Βλαστὲ τρισένδοξε, δὲν εἶσαι ξένος
στὸν τόπο τοῦτον ποῦ τώρα ἔρχεσαι...
Μεγάλῃ Ἑλλάδα σὲ χρόνους ἄλλους
ἢ πατρίς σου ἦτανε.

Καὶ ὅταν στὸ κῆμα τῆς Μεσογείου
ἐδῶ περήφανο τὸ πλοιο σ' ἔφερεν,
ψηλὰ ἀπ' τὸ Σούνιο σ' ἐχαιρετίσανε
ἠρώων πνεύματα.

Ἐληᾶς κλωνάρι στήν πρύμη σου ἄνθισε
καὶ ἡ ἀλκυόνες στὸ ράμφορ τὸ ἄρπαξαν...
μακρὰ σὲ ξένα πᾶνε ἀκρογιάλια
εἰρήνης κήρυγμα.

Κ' ἐμεῖς τοῦ Πνεύματος λειτουργοὶ ὑπέρτεροι,
στὰ Ἔθνη εἰρήνη παντοῦ ἄς κηρύξουμε·
κ' ἐμεῖς ζητοῦμε παντοῦ νὰ φέρουμε
ἐληᾶς κλωνάρι.

Βλαστὲ μιᾶς ἔνδοξης φυλῆς μᾶς φέρνεις
ἐληᾶς κλωνάρι ἀπ' τὸ Καπιτώλιο,
κάτου ἀπ' τοὺς στυλοὺς τοῦ Παρθενῶνα
τώρα ἄς βλαστήση.

Ἄς ἀντηγήσῃ καὶ τώρα πάλι
ἀπὸ τὴν Πνῦκα ὡς τὸ Καπιτώλιο
—στοὺς ἴδιους βράχους ποῦ ἡ Δόξα πέρασε—
τραγοῦδι εἰρήνης.

Καὶ στῆς Παλλάδος τὸ ναὸ μέσα
ἡ Δόξα ἄς πλέξῃ τώρα στεφάνι
μὲ μυρτιάς κλάδο καὶ μὲ τοῦ Ἀπόλλωνος
τὴν ἱερὴ δάφνη.

Καὶ ἄς μὴ σκορπίζεται σὲ κάμπους ἔρημους
τοῦ ἀδελφοῦ μας τὸ αἷμα, σήμερα
σ' ἓνα ἄλλον πόλεμο τὸ Πνεῦμα ἄς ρίχεται
ψηλὰ ὡς τὸ ἄπειρο.

Τόσα μυστήρια ὁποῦ μᾶς ζώνουνε,
στῆς γῆς τὰ τρισβάθα ψηλὰ ὡς τ' ἀστέρια,
ὁ νοῦς ὁ ἀνίκητος ἄς ἀγωνίζεται
νὰ τὰ φωτίσῃ.

Ἔω ἀρχηγοὶ τῶν λαῶν, ὀδηγήσετε
στῆς εἰρήνης τὸ δρόμο τὰ ἔθνη
καὶ μὴ ραντίζετε τὴν πικρὴ δάφνη
μὲ ἡρώων αἵματα...

Ὅσοι τὸ Πνεῦμα θρησκείαν ἔχουμε
σ' Ἐσᾶς ἀπλώνουμε χέρια ὑπεργήϊνα,
στὰ μέτωπά Σας λάμπει ἡ κορώννα
σ' ἐμᾶς τὸ πνεῦμα.

Πνεῦμα καὶ Δύναμη γιὰ πάντα ἄς δώσουνε
τὸ αἰώνιο φίλημα, καὶ ἀδελφωμένα
ἄς ἀπλωθοῦνε στῆς γῆς τὰ πέρατα
σὰν θεῖο κήρυγμα.